

ledes Taksterne skulde sættes, — og dels fordi man var paa det rene med, at Spørgsmaalet om Taksterne maatte afhænge af, hvorledes man afgjorde de andre principielle Spørgsmaal, som jeg nu nævnede for de Herrer. Af disse Grunde har det været Kommissionens Ønske, efter at den først havde faaet Takstsagen med Regeringens Billigelse til Behandling, da at fuldføre for sit Vedkommende samtlige de den betroede Arbejder, uden at der af dens Virksomhed i saa Henseende udskilles Takstloven. Jeg vedbliver derfor at sige, at det er ikke rigtigt fra Ministerens Side, at han i saa Henseende ikke har støttet os, men stiller sig paa en Maade, der vil drage bort fra Kommissionens Arbejde et Stof, som den tidligere Regering har været enig om at henlægge til Kommissionen. Jeg maa altsaa paa Kommissionens Vegne udtale, at jeg tror ikke, det vil være rigtigt over for den nu at gaa til den Afgørelse, som her foreligger fra Ministerens Side og er tiltraadt af Flertallet.

Men naar der saa dernæst spørges mig, om jeg kan anse Sagen for moden til Afgørelse paa det Grundlag, som nu foreligger, beder jeg dem kaste deres Blik paa de to Punkter, som jeg ogsaa ved Sagens første Behandling berørte, men som jeg nu ubetinget med større Styrke, nemlig med Støtte af Udtalelser af selve Flertallet, synes jeg, kan gøre opmærksom paa, at det ikke vilde være rigtigt nu at forhandle. Jeg sigter derved til de to Forslag, som stilles af Regeringen og tiltrædes af Udvalget. Det ene er dette, at man skulde nu forhøje Persontaksterne. Det udtrykker jeg simplest ved, at Taksten for 3die Klasse nu skal forhøjes fra 2,35 til 2,60. Det vil give en forøget Indtægt, siges der, for Statsbanerne af 1,200,000 Kr om Aaret. Men saa føjes der til i Flertallets Udvalgsbetænkning, at „om end nogle Medlemmer af Udvalget kunde have ønsket at sætte den i Lovforslaget angivne Grundtakst for Personbefordring noget højere“, saa ere de dog blevne staaende herved, idet man har undladt at gaa videre paa denne Vej „for ikke paa nogen Maade at lægge den nævnte Kommission Hindringer i Vejen for dens Arbejde.“ Det, som det der drejer sig om, og som flere af Flertallets Medlemmer have erklæret, at de kunne være tilbøjelige til, er altsaa en yderligere Forøgelse af Persontaksterne saaledes, at der derved vilde indkomme for Statskassen omtrent en Million mere om Aaret i Indtægt. Jeg har ogsaa der ved Sagens første Behandling bemærket,

at hvis det stillede sig saaledes, at saadant blev vedtaget, vilde i meget kort Tid den mindre Indtægt, som nu vil fremkomme for Statsbanerne i dette halve eller hele Aar, være dækket, og man vilde da staa for Fremtiden med en langt større Indtægt end den, som vilde komme frem, hvis man vedtog det, Regeringen nu har foreslaaet. Jeg kan ikke vide, om det vil ske, men Kommissionens Afgørelser i denne Sag bør være tilvejebragte og foreligge for Rigsdagen, forinden denne tager Position i Sagen.

Noget lignende ville de Herrer have en Følelse af er til Stede med Hensyn til Flertallets Forslag om at udstemme Regeringens Forslag om en Forhøjelse af Betalingen for Kreaturtransporten. Ogsaa med Hensyn dertil skriver Flertallet, at det foreslaar at gøre dette for Tiden, idet det for øvrigt ventes, at Kommissionen kan faa taget dette Spørgsmaal op til Overvejelse, og at man saa kan komme til en mulig Forhøjelse af Kreaturtaksterne. — Se, nu kan det jo ikke nytte, at man siger, som ogsaa den meget ærede Ordfører nys bemærkede, at alt dette gør man, fordi man ikke vil lægge Kommissionen et Halmstraa i Vejen for dens fremtidige Arbejde; thi vedtager man disse to Forslag, har man ganske vist ikke lagt et Halmstraa i Vejen for os, men sat en Stopper for Kommissionens Arbejde paa dette Omraade. Thi jeg gad se den Kommission, som, efter at Rigsdagen havde vedtaget, at nu skulde man ved Persontaksterne kunne gaa til det og det, og nu skulde man stryge Kreaturtaksternes Forhøjelse, saa vilde komme og sige om et halvt eller et helt Aar: Vi foreslaa desuagtet at gaa højere op paa disse Punkter! — Det kan man heller ikke byde Befolkningen. Det kan ikke nytte, at man siger: Vi gøre dette midlertidig, saa kan Rigsdagen om et Aar forandre det. For det første bør man neppe byde Statsbanerne saadan at lave om paa det, og dernæst kan man heller ikke sige til Befolkningen, at nu skal den for at skaffe Statskassen en Indtægt finde sig i en vis Forøgelse i Taksterne — og saa om et Aar gaa til yderligere Takstforhøjelse. Det anser jeg for ganske ugørligt. Altsaa, den Udvej at sige: dette er noget, som Rigsdagen godt kan gøre, det foregriber ikke Sagen for Fremtiden, kan ikke slaa til. Vedtager man de Forslag, som Regeringen her har foreslaaet, maa jeg for mit Vedkommende anse det for lidet sandsynligt, at vi komme bort fra dem, og saa er der for lange Tider slaaet fast Takster,